

Майчина обичъ у овцетъ.

Единъ день, а това бѣше въ началото на м. май, седѣхме до моста на една голѣма рѣка. Въ това врѣме отъ едната страна на моста единъ овчаръ прѣкарваше стадото си, а отъ другата идеше кола. Стадото и колата се срѣзнаха по-срѣдата на моста.

Когато стадото струваше пѣть на колата, едно агненце се подлѣзна и цапъ! въ рѣката. Майка му забѣлѣжи това и, като издаде едно жално блѣне, хвърли се въ рѣката да спаси рожбата си. Тя заплава бърже да стигне, и стигна агненцето си, което течението на рѣката бѣ отнесло нѣколко метра далечъ отъ моста.

Захвана се усилена борба между майката и вълнитѣ на водата: майката се мъчеше да изведе рожбата си на брѣга на рѣката, а вълнитѣ я тласкаха къмъ дълбочинитѣ. Гледката бѣше доста печална. Не само на овчарьтъ, но и на всѣки отъ насъ се искаше да иде на помощъ, но не можеше, защото дълбочината на рѣката не позволяваше. Всички замълвиха: „Ще загине клетата овца заедно съ агненцето си!“

Борбата продължава още нѣколко минути. Най-послѣ овцата видѣ, че тя и рожбата ѝ загинватъ, та събра послѣднитѣ си сили и, послѣдвана отъ агненцето си, заплува къмъ брѣга „Спаси се!“ радостно извикахме всички. И наистина, овцата и агненцето, които прѣди малко врѣме се борѣха съ вълнитѣ на водата, сега стояха на брѣга и си отърсваха водата. Овчарьтъ се притече радостно, подкара ги и закара въ стадото, което до туй врѣме стоеше до моста.
